Η ΑΓΙΑ ΕΥΔΟΚΙΑ.

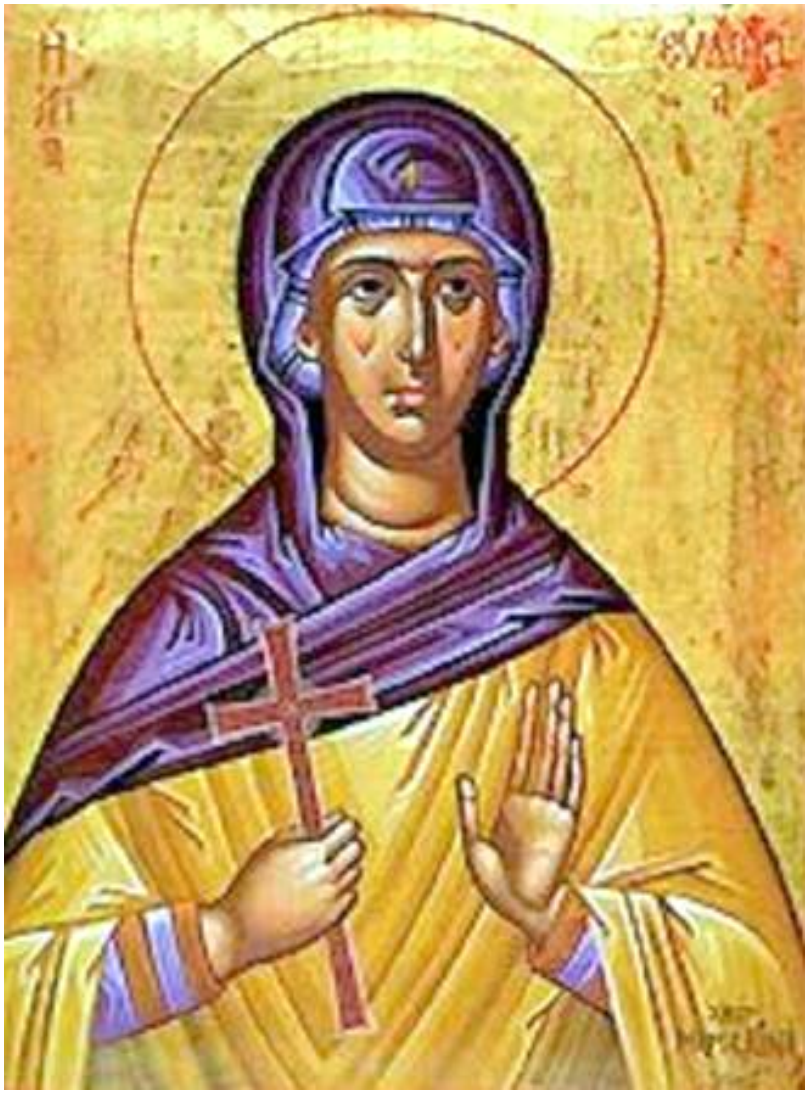

Η Αγία Ευδοκία που η Εκκλησία μας γιορτάζει την 1η Μαρτίου, έζησε στους χρόνους του χριστιανομάχου βασιλιά Τραϊανού (98- 117 μ.Χ.) και γεννήθηκε στη Ηλιούπολη της Φοινίκης, από γονείς Σαμαρείτες. Ήταν δε προικισμένη από τη φύση, με σπάνια χαρίσματα, εκπληκτικής ομορφιάς. Μ' αυτή της την ομορφιά, τρέλαινε τους νέους της εποχής της, που έτρεχαν πίσω της, να τη δουν και να τη θαυμάσουν από κοντά. Η συμπεριφορά τους αυτή, την έκαναν να νοιώθει υπερήφανη, αλαζονική, και χωρίς σωφροσύνη. Έτσι, η ομορφιά της, αντί να προβάλλεται με ευγνωμοσύνη, σαν δώρο του Δημιουργού, έγινε παγίδα ολέθρου και όργανο της αμαρτίας. Όμως, ο φιλεύσπλαχνος Θεός, της προετοίμαζε την μεγάλη στιγμή

που θα άνοιγαν τα μάτια της ψυχής, προκειμένου να γνωρίσει την Χριστιανική Πίστη και την Ορθόδοξη Διδασκαλία.

Έτσι, για καλή της τύχη, πέρασε από την πόλη στην οποία έμενε η Ευδοκία ένας μοναχός, που ονομάζονταν Γερμανός. Κουρασμένος όπως ήταν, από την οδοιπορία αρκετών ημερών, ήθελε να βρει κάπου ένα δωμάτιο, να ξεκουραστεί. Η Θεία Πρόνοια, έφερε έτσι τα πράγματα, ώστε να μείνει σ ένα δωμάτιο, που ήταν δίπλα στην κατοικία της. Όλες τις νυχτερινές ώρες ο μοναχός προσεύχονταν, όπως άλλωστε συνηθίζεται και διάβαζε, την ακολουθία του. Όταν τέλειωσε την ακολουθία του, άρχισε να διαβάζει την Καινή Διαθήκη και όλως τυχαία, για τη φοβερή ημέρα της Κρίσεως, την Δευτέρα Παρουσία. Διάβαζε λίγο μεγαλόφωνα και σε γλώσσα γνώριμη, στην περιοχή. Η βραδιά ήταν ζεστή και τα παράθυρα παρέμεναν, ανοιχτά. Τη φωνή του μοναχού, άκουε πεντακάθαρα η νεαρή Ευδοκία, που συγκλονίστηκε από τα συνταρακτικά λόγια, που διάβαζε ο μοναχός. Σκέφτονταν το τραγικό τέλος, που θα έχουν οι αμαρτωλοί και έβλεπε η ίδια με συντριβή, το δικό της ελεεινό κατάντημα. Γεμάτη από φόβο και τρόμο, άρχισε να κλαίει, απαρηγόρητα. Μόλις, ξημέρωσε, επισκέπτεται το μοναχό και τον παρακάλεσε να της εξηγήσει, τι σημαίνουν όλα αυτά που διάβαζε τη νύχτα και της προκάλεσαν, τόση λύπη. Μάλιστα δε του εξήγησε, ότι και πλούσια είναι, αλλά και πολύ αμαρτωλή.

Τότε ο μοναχός της εξηγεί και της λέγει: « Παιδί μου, όποιος πλουτίζει δίκαια , εφαρμόζοντας το νόμο του Θεού, δεν μπορεί κανείς να τον κατακρίνει, εύκολα. Όποιος όμως πλουτίζει από αδικίες, πάντα τιμωρείται. Έτσι, τα όποια προϊόντα που προέρχονται από αμαρτίες, δεν τα θέλει ο Θεός, γιατί ζητάει από τον καθ' ένα μας, καθαρή καρδιά και ζωή ενάρετη. Προκειμένου δε να σωθείς, πρέπει να εφαρμόσεις δυο και μόνο πράγματα. Το ένα είναι να βαπτιστείς και το άλλο, να μοιράσεις τον πλούτο που έχεις, στους πτωχούς. Μετά βγάλε τα πολυτελή ενδύματα και στολίδια, που έχεις επάνω σου και φόρεσε, απλά και φτωχικά. Στη συνέχεια να κλειστείς για μια βδομάδα στο δωμάτιο σου, να μείνεις νηστικιά και να προσεύχεσαι. Τότε, ο αγαθός και φιλάνθρωπος Θεός, θα σου φανερώσει εκείνο, που επιθυμεί η ψυχή σου».

Η νεαρή Ευδοκία, υποσχέθηκε στο γέροντα μοναχό, ότι θα κάμει εκείνο, που της είπε. Τον παρακάλεσε όμως, να προσεύχεται και γι' αυτήν, μέχρι να περάσει η βδομάδα.

Μόλις συμπληρώθηκε η βδομάδα, ο μοναχός Γερμανός, της ζήτησε να βγει να την δει και τη ρώτησε: « Μήπως, αυτές τις μέρες είδες τίποτα, δηλαδή κάποιο όραμα;». Και αμέσως η Ευδοκία του απαντά: « Όπως προσευχόμουνα πάτερ, με δάκρυα στα μάτια , είδα ένα φως λαμπρότερο και από τον ήλιο και ένας νέος αστραπόμορφος, εμφανίστηκε μπροστά μου. Με πιάνει από το χέρι και με οδήγησε σ' ένα τόπο, χαρούμενο. Εκεί με υποδέχτηκαν με χαρά, ένα αναρίθμητο πλήθος λευκοφόρων. Μετά άκουσα μια γλυκιά φωνή, που ήταν όλο μεγαλοπρέπεια και πρόσταξε, να οδηγηθώ στο σπίτι μου, να αγωνιστώ και Εκείνος, θα συγχωρέσει της αμαρτίες μου ». Ο γέροντας μοναχός με δάκρυα στα μάτια, συμβουλεύει την νεαρή Ευδοκία, να αγωνιστεί, προκειμένου να κερδίσει το θαυμάσιο τόπο, που μόλις είδε, για να τον απολαύσει αιώνια.

Η Ευδοκία άρχισε να εφαρμόζει πιστά, όλα εκείνα που υποσχέθηκε. Με συνεχείς προσευχές και με δάκρυα στα μάτια, παρακαλούσε τον Θεό, να την λυπηθεί και να την βοηθήσει. Βρίσκει τον Επίσκοπο της περιοχής και τον παρακαλεί, να τη βαπτίσει. Στη συνέχεια θέτει τον πλούτο της στη διάθεση του Επισκόπου, να τον μοιράσει στους φτωχούς Χριστιανούς, στις χήρες και τα ορφανά. Έτσι απαλλαγμένη από τα δεσμά της ύλης, αποσύρεται σε Μοναστήρι, βοηθούμενη σ' αυτή της την απόφαση, από τον γέροντα μοναχό Γερμανό, εφαρμόζοντας συγχρόνως, αυστηρή ταπείνωση και ακτημοσύνη. Φορούσε

δε, σ' όλη της τη ζωή, το ίδιο ένδυμα που φόρεσε, όταν έλαβε το Άγιο Βάπτισμα. Το φαγητό της ήταν λιτό, λίγο ψωμί και νερό, κατάφερε να φθάσει, σε μεγάλο βαθμό πνευματικής τελείωσης. Όταν δε, αργότερα, πέθανε η Ηγουμένη της Μονής, τότε στη θέση της εξέλεξαν οι υπόλοιπες μοναχές, τη μοναχή Ευδοκία.

Όμως, γι' αυτή της την πνευματική πρόοδο, κάποιος ενοχλούνταν υπερβολικά και προσπαθούσε να βρει το δικό του διαβολικό τρόπο, να την καταστρέψει. Καταστρώνει λοιπόν το διαβολικό σχέδιο του και εμπιστεύεται ένα όργανο δικό του, τον Φιλόστρατο, που γνώριζε καλά την μοναχή Ευδοκία και του εμπιστεύεται, το σχέδιο του. Εκείνος αφού ντύθηκε πρώτα μοναχός, πήγε στο Μοναστήρι και ζήτησε να δει την Ηγουμένη, ότι δήθεν, κάτι ήθελε να της πει. Μόλις η μοναχή Ευδοκία τον αντίκρυσε και μόλις, άρχισε να της υπενθυμίζει προηγούμενες καταστάσεις από τη ζωή της, η Ηγουμένη ένοιωσε τόση οργή, που τον φύσηξε στο πρόσωπο και του είπε: « Ο Κύριός μου, που είναι ο Δίκαιος Κριτής, να σε τιμωρήσει και να μη βγεις απ' εδώ μέσα σώος και αβλαβής, γιατί συμβουλεύεις εκείνα , που επιθυμεί ο διάβολος». Ο Φιλόστρατος, έπεσε κάτω στο πάτωμα, νεκρός. Οι μοναχές, που έζησαν το γεγονός, θαύμασαν την πίστη που είχε η Ηγουμένη στο Σωτήρα μας Χριστό και περίμεναν να δουν, το αποτέλεσμα. Η Οσία Ευδοκία μετά από ολονύχτια προσευχή, κατάφερε να αναστήσει τον Φιλόστρατο. Εκείνος έπεσε στα πόδια της Οσίας και με δάκρυα στα μάτια της ζητούσε να τον συγχωρήσει, γι' αυτά τα ελεεινά λόγια, που της είπε.

Εκείνη την περίοδο βασίλευε τη Ρώμη, ο αυτοκράτορας διώκτης των χριστιανών Αυρηλιανός (270- 275 μ.Χ.). Οι πληροφορίες, που έφθασαν στα αυτιά του από κάποιους καλοθελητές, για την Οσία Ευδοκία, δεν ήταν καθόλου ευχάριστες. Την κατηγόρησαν, ότι δήθεν, με τα χρήματα του Δημοσίου κατασκευάζει Μοναστήρια, μέσα στα οποία βλασφημούνται οι Θεοί. Έτσι, δίδει αμέσως εντολή στο στρατιωτικό του απόσπασμα, να συλλάβουν την Οσία Ευδοκία και να την μεταφέρουν στα ανάκτορα, προκειμένου να δώσει, τις ανάλογες διευκρινήσεις. Όμως, Άγγελος Κυρίου, που προστάτευε την Οσία, την ενημέρωσε για τους επερχόμενους στρατιώτες, τονίζοντάς της συγχρόνως να μην φοβηθεί, γιατί ο Θεός είναι μαζί της. Μόλις, οι στρατιώτες έφθασαν, πολιόρκησαν το Μοναστήρι και προσπαθούσαν να εισέλθουν μέσα, αλλά δεν τα κατάφερναν. Άγγελος Κυρίου, που το προστάτευε, τους τραυμάτισε θανάσιμα και έχασαν την ζωή τους. Εκείνοι, που γλύτωσαν, ήταν ελάχιστοι και τρομαγμένοι γύρισαν πίσω και ενημέρωσαν το βασιλιά, γι' αυτά, που συνέβησαν. Όμως, αντί να τρομάξει και ο ίδιος, γι' αυτά που του μετέφεραν οι δικοί του στρατιώτες, οργίστηκε περισσότερο κατά της Οσίας, που στέλνει νέο απόσπασμα στρατιωτικό, ελπίζοντας να τα καταφέρει καλύτερα. Μάλιστα δε, επικεφαλής του αποσπάσματος, ήταν ο ίδιος, ο γιός του. Έτσι, πριν, ακόμη μπορέσουν να φθάσουν στο προορισμό τους, ο επικεφαλής του αποσπάσματος γιός του βασιλιά, έπεσε από το άλογο και χτύπησε το κεφάλι του κάτω στο έδαφος και έμεινε νεκρός.

Η θλιβερή είδηση του θανάτου, βύθισε στο βαρύ πένθος τα ανάκτορα. Φίλοι και συγγενείς μαζεύτηκαν και θρηνούσαν τον άδικο χαμό, του νεκρού γιού, του βασιλιά. Μέσα στους φίλους, ήταν και ο Φιλόστρατος, ο οποίος συμβούλευε συνέχεια το βασιλιά, να ζητήσει ταπεινά συγνώμη, από την Αγία Ευδοκία. Με ταπείνωση ο βασιλιάς, γράφει επιστολή προς την Αγία και την παρακαλεί να τον βοηθήσει, με όποιο τρόπο μπορεί, και επέλεξε τον επίσημο αντιπρόσωπό του, δικαστή Βαβύλα, να μεταφέρει την επιστολή, στην Αγία. Μόλις, πήρε στα χέρια της την επιστολή και αφού την διάβασε, άρχισε αμέσως, να προσεύχεται. Μετά, ετοιμάζει επιστολή προς το βασιλιά και με μεγάλη ταπείνωση του γράφει: « Εγώ βασιλιά μου, είμαι ανάξια να κάμω δέηση για το γιό σου, στο Σωτήρα μου Χριστό. Εσύ όμως, αν πιστέψεις, με όλη τη δύναμη της ψυχής σου, σ' Αυτόν, η μεγάλη σου θλίψη θα μεταβληθεί,

σε χαρά και αγαλλίαση». Ο Βαβύλας, κρατώντας την επιστολή στα χέρια του, έτρεχε σαν τρελός από χαρά, γιατί γνώριζε το θησαυρό, που μεταφέρει. Μόλις έφθασε στον τόπο των θρήνων και των σπαραγμών, τοποθετεί την επιστολή επάνω στο νεκρό και αμέσως αναστήθηκε. Όλοι οι παρευρισκόμενοι βροντοφώναξαν, « Μέγας ο Θεός της Χριστιανής Ευδοκίας» και όλοι βαπτίστηκαν και έγιναν Χριστιανοί. Ο γιός δε, υπηρέτησε την Εκκλησία του Χριστού μας, στην αρχή σαν Διάκονος και αργότερα, σαν Επίσκοπος της περιοχής.

Τα πράγματα, όμως, δεν ήταν καθόλου ευχάριστα για την Αγία Ευδοκία, όταν αναλαμβάνει ηγεμόνας της Ηλιούπολης, ο σκληρόκαρδος και απάνθρωπος, Διογένης. Η σύζυγος του ονομάζονταν Γελασία και ήταν Χριστιανή, που μάταια προσπαθούσε να τον πείσει, να γίνει και αυτός Χριστιανός. Παρά τις προσπάθειες που κατέβαλε, τελικά, αναγκάστηκε να τον εγκαταλείψει και να αποσυρθεί στο Μοναστήρι, που ήταν Ηγουμένη η Αγία Ευδοκία και να γίνει μοναχή. Ο Διογένης οργισμένος απ' αυτές τις συμπεριφορές, στέλνει αμέσως το στρατιωτικό του απόσπασμα, να συλλάβουν την Αγία, γιατί την θεωρούσε σαν την αιτία των κακών, που του συνέβησαν. Μόλις, η Αγία, κατάλαβε το απόσπασμα να βρίσκεται έξω από το Μοναστήρι, μπήκε στο Ναό και πήρε από το κιβώτιο της Αγίας Τράπεζας, μικρή μερίδα, από το Τίμιο Σώμα του Χριστού, το έβαλε σ' ένα μικρό κουτί και το φύλαξε επάνω της.

Οι στρατιώτες συνέλαβαν την Αγία και την οδήγησαν, στον ηγεμόνα. Αυτός με τη σειρά του, έδωσε εντολή να την ρίξουν στη φυλακή και να την αφήσουν νηστική, τέσσερεις μέρες, προκειμένου να καταρρεύσει και να θυσιάσει με ευκολία, στα είδωλα. Όταν, τις επόμενες μέρες ζήτησε να την φέρουν μπροστά του, για να την ανακρίνει, της ζήτησε επίμονα, να θυσιάσει στα είδωλα. Εκείνη, με θάρρος ομολογεί την πίστη της στον Αληθινό Θεό, για να προκαλέσει έτσι, την οργή του ηγεμόνα. Δίδει αμέσως εντολή ο αιμοχαρής, να την ξεγυμνώσουν και να την μαστιγώσουν αλύπητα. Ένας, όμως, από τους δήμιους βρήκε το κουτί, που είχε κρυμμένο επάνω της, η Αγία. Μόλις το παρέδωσε στον ηγεμόνα και στην προσπάθειά του να το ανοίξει, βγήκε από μέσα φωτιά που κατέκαψε τον ηγεμόνα, αλλά και όσους βρίσκονταν κοντά του.

Ο θάνατος του ηγεμόνα, διαδόθηκε σαν αστραπή και βύθισε στο βαρύ πένθος τους κατοίκους. Συγκεντρώθηκαν όλοι και θρηνούσαν, για τον άδικο χαμό του. Κάποιος από τους δήμιους, που πίστεψε στον Αληθινό Θεό της Αγίας, με δάκρυα στα μάτια, την παρακαλούσε να προσευχηθεί, για τον ηγεμόνα και να τον βοηθήσει. Η Αγία βρήκε το κουράγιο να προσευχηθεί, παρά τους ανελέητους ξυλοδαρμούς, που μόλις δοκίμασε. Ήθελε να φανεί η Δόξα του Θεού και να πιστέψουν περισσότεροι στο Σωτήρα μας Χριστό, ακουμπά με το χέρι της τον ηγεμόνα ο οποίος αναστήθηκε και στη συνέχεια στους στρατιώτες, που αναστήθηκαν και αυτοί. Όλοι οι παρευρισκόμενοι, θαύμασαν τον Αληθινό Θεό της Αγίας και έγιναν Χριστιανοί.

Όμως, λίγο αργότερα, που πέθανε ο Διογένης, τον διαδέχτηκε στη θέση του, ο σκληρόκαρδος και αιμοχαρής, Βικέντιος. Είχε ακούσει αρκετά και γνώριζε πολλά, για τα θαύματα της Αγίας. Γρήγορα κατάλαβε, ότι δεν τα βγάζει πέρα μαζί της και στέλνει το στρατιωτικό του απόσπασμα και της κόβουν, το Άγιο Κεφάλι Της.

Ήταν η 1η Μαρτίου και τη μέρα αυτή γιορτάζεται, από την Εκκλησία μας.

Απολυτίκιο της Αγίας:

Φόβον ένθεον, αναλαβούσα, κόσμου έλιπες, την ευδοξίαν, και τω Λόγω Ευδοκία, προσέδραμες. Ου τον ζυγόν τη σαρκί σου βαστάσασα, υπερφυώς ηγωνίσω δι' αίματος. Μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος.

Ακούστε το απολυτίκιο της Αγίας:

{mp3}ag_eydokia{/mp3}

ΠΗΓΕΣ:

1.Εκδόσεις, «Ορθόδοξου Τύπου» Η ΑΓΙΑ ΕΥΔΟΚΙΑ, Μάρκου Κ.Μανώλη.
2. Απολυτίκια Αγίων, Byzmusic. gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.:

Το Βίο της Αγίας Ευδοκίας, τον αφιερώ νω:

Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, με την ευχή, να γνωρίζουν πλούσια στη ζωή τους, τη Χάρη της Αγίας.

Σπήλι, Φεβρουάριος 2012.
Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.
Θεολόγος, πρώην Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

{JComments ON}